

Въстанието на Полша.

Беше единъ студень и мраченъ день къмъ края на мѣсець Марта, черни облаца пасмурно покривахъ сичкото небе, щото сякашъ че слънце никой пакъ не е грѣяло, вѣтаръ студень вѣеше и въздухътъ въ мразъ натегналъ показваше че скоро ще завали снѣгъ.

Двама челоувѣци обивити въ мантинтъ до подъ брадѣта излизахъ изъ Виенскитъ врата.

Кои бѣхъ тѣ? Читателътъ разбира.

Но защо излизахъ отъ града на вѣпъ въ туй време? Отивахъ на едно мѣсто да ся срѣшиахъ съ други братья и да изпълнѣхъ една сѣтѣ дѣлжностъ къмъ отечеството! Минутата беше дошла, улицитъ бѣхъ като пусти, и самата натура като въ гробъ — дърветата бѣхъ сухи или расчупени отъ студъ, листието почернѣли, сичко като умрѣло, покрито съ надгробный камакъ — снѣгътъ, и нето птичка да фърка на полето! Посрѣдъ туй смъртно мълчание, което прави да настрѣхне сърцето на кой да е челоувѣкъ, единичкый знакъ на животъ беше звѣнецътъ който отъ едно ближно село извѣстяваше пладѣя, и снѣгътъ който почена едро да вали.

Мѣстото което беше опредѣлено за да ся събпразе, беше почти единъ часъ далечъ отъ града, но ний вѣрвѣхмы тѣй добръ щото въ три четвърти на часъ бѣхмы тамъ. Една чета младежи вече беше събрана и посрѣшна ни съ радость и възклиданіе, стиснахмы ся за рѣцѣтъ, пригърнахмы ся едни други и ся цалувахмы съ толкъскъ искренность, щото сърцата ни потреперахъ отъ възненіята на душевнѣтъ тѣзи умилини чувствованія! Тѣзи сѣбна ся подмояваше съ сякѣй новопришедшій другарь, които единъ